

STEVE BERRY

KRÁLOVSKÝ
KLAM

STEVE BERRY

KRÁLOVSKÝ
KLAM

2013

Copyright © 2013 by Steve Berry
Translation © 2013 by Hana Pernicová
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE KING'S DECEPTION,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2013,
přeložila Hana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Zuzana Pernicová
Korektura: Hana Pušová
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbíš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2013

ISBN 978-80-7303-915-8

Pro Jessiku Johnsonovou a Esther Garverovou

PODĚKOVÁNÍ

Už podvanácté srdečně děkuji Gině Centrellové, Libby McGuireové, Kim Hoveyové, Cindy Murrayové, Scottu Shannonovi, Debbie Aroffové, Carole Lowensteinové, Mattu Schwartzovi a všem v oddělení propagace a odbytu. Je pro mě ctí patřit k vydavatelskému týmu Ballantine Books a Random House.

Obzvlášť smekám před Markem Tavanim, který z autorů dokáže vyždímat nemožné.

A před Simonem Lipskarem, který unikl štvanci, žije dál a poskytuje odborné rady.

Zvláštní poděkování zasluhují: Nick Sayers, absolvent Oxfordu, dokonalý džentlmen a mimořádný vydavatel, jemuž vděčím za pomoc s podrobnostmi ohledně Británie (zatímco případné omyly jdou na můj účet), Ian Williamson, britský knižní agent par excellence, který nám ukázal Oxfordshire, Meryl Mossová a její propagační tým, Deb Zipfová a JeriAnn Gellerová, hvězdy své profese.

Jako vždy nesmírně děkuji své ženě Elizabeth, své neocenitelné múze.

Již v minulých knihách jsem děkoval také Jessie Johnsové a Esther Garverové. Společně udržují v chodu podnik Steve Berry Enterprises a přebírají velkou část zátěže, která s ním souvisí.

Jessiko a Esther, tahle kniha je pro vás.

*„Pravím vám, že můj trůn je trůnem králů.
Nedopustím, aby mne vystřídal někdo méně urozený.
Kdo jiný by měl usednout na moje místo než král?“*

– Alžběta I.

PROLOG

PALÁC WHITEHALL
28. LEDNA 1547

Kateřina Parrová viděla, že konec se blíží. Zbývalo nanejvýš pár dnů, možná už jen pár hodin. Poslední půlhodinu mlčky přihlížela, jak doktoři dokončují vyšetření. Ted' nastala chvíle, kdy vynesou verdikt.

„Veličenstvo,“ řekl jeden z nich, „zde všechen lidský um selhává. Bude nejlépe, když si v duchu projdete svůj život a Kristovým prostřednictvím požádáte Boha o milosrdenství.“

Kateřina pozorovala, jak Jindřich VIII. o té radě přemítá. Ležel na lůžku a skučel bolestí. Konečně ztichl, nadzvedl hlavu a zadíval se na posla špatných zpráv. „Který soudce tě s tím rozsudkem posílá?“

„Jsme vaši lékaři. Proti tomuto rozsudku není odvolání.“

„Vypadněte!“ rozkřičel se Jindřich. „Vy všichni.“

Těžká choroba mu neubrala na panovačnosti. Doktoři se o překot hnali z ložnice a s nimi i všichni vyděšené dvořané.

Kateřina se také obrátila ke dveřím.

„Tobě přikazuji zůstat, královno,“ zarazil ji Jindřich.

Přikývla.

Zůstali v ložnici sami.

Jak se zdálo, král už se ovládl.

„Když se člověk cpe horem dolem zvířinou, hovězím, bučkem a nadívaným telecím a vytrvale je splachuje vodopádem piva a vína, sklídí v nejčernější hodině, co zasel.“ Po krátké odmlce dodal: „A že je nafouklý jako měch, mu na náladě nepřidá. Tak je to se mnou, moje královno.“

Měl pravdu. Stravovala ho choroba, kterou si přivodil sám, zachovávala jeho útroby hnílohou a pomalu z něj vysávala život. Byl oteklý k prasknutí, nebyl schopen pohybu o nic víc než hora loje. Muž, který býval zamlada mimořádně hezký, který skákal přes příkopy jako jelen, byl nejlepším lukostřelcem v Anglii, vynikal v turnajových kláních, vedl vojska do bitev a zvítězil nad papežem, by teď nevyrazil ze sedla ani nedorostlé princátka a nedokázal už kynout davům. Stal se z něj tlusňoch se zapadlýma očkama, odulou tváří a dvojitým podbradkem. Připomínal tučného vepře.

Běhal z toho mráz po zádech.

„Křivdíte sám sobě, Veličenstvo,“ namítla Kateřina. „Jste můj lenní pán a já i celá Anglie jsme vám bezmezně oddáni.“

„Jen dokud dýchám.“

„A vy dýcháte.“

Znala svou situaci. Vyvolávat manželské spory, když manžel vládne veškerou mocí a manželka žádnou, je nebezpečná kratochvíle. Ale navzdory svému vratkému postavení nebyla beze zbraní. Věrnost, laskavost, pohotový důvtip, nepolevující péče a skvělá schopnost učit se – ty jí sloužily k obraně.

„Muž může zasít své semeno tisíckrát,“ ujistila ho. „Pokud se vyhýbá moru a i jinak žije správně a zdravě, zůstane pevný jako dub a křepký jako jelen, který je stále pánem svého stáda. A to vy jste, můj králi.“

Rozevřel opuchlou ruku a Kateřina mu do ní vložila svou dlaň. Měl ji studenou a lepkavou a Kateřinu napadlo, jestli to není známka toho, že už nad ním přebírá vládu smrt. Bylo mu šestapadesát a vládl téměř třicet osm let. Vystřídal šest žen a zplodil pět dětí, které uznal za své. Postavil se světu a ze vzdoru vůči katolické církvi ustavil své vlastní náboženství. Ona sama byla třetí Kateřinou, kterou si vzal za manželku, a díkybohu zřejmě i poslední.

A to v ní probouzelo naději.

Soužití s tím tyranem jí nepřinášelo žádnou radost, ale plnila své povinnosti řádně. Nechtěla se za Jindřicha provdat, bývala by dala přednost postavení milenky, protože s jeho ženami to dopadalo bledě. Nikoli, madam, řekl jí. Přeji si pro vás důstojnější roli. Vědomě nad tou nabídkou neprojevila žádné nadšení a zachovala si od jeho královské pompy odstup; uvědomovala si, že jak Jindřich stárne, padají kolem něj hlavy čím dál rychleji. Dlouhý život člověku zaručí jedině zdrženlivost

a umírněnost. Ale jelikož neměla na vybranou, stala se nakonec manželkou Jindřicha Tudora při velkolepém obřadu, jemuž přihlížel celý svět.

Nyní se čtyři roky manželského utrpení chýlily ke konci.

Kateřina si však nechávala radost pro sebe, nasadila si ustaranou masku a z jejích očí se nedalo vyčíst nic než láska. Uměla si udržet srdce zestárlých mužů, vždyť opečovávala na smrtelném loži své dva předchozí manžely. Věděla, jaké sebeobětování ta role vyžaduje. A tak si mnohokrát položila královu páchnoucí, vředy pokrytou nohu do klína, přikládala mu na ni náčinky a mazala ji hojivými mastmi, konejšila ho a ulevovala mu v bolestech. Byla jediná, které to dovolil.

„Miláčku,“ zašeptal král, „mám pro tebe poslední povinnost.“

Přikývota. „I nejposlednější přání Vašeho Veličenstva je v této zemi zákonem.“

„Existuje jisté tajemství. Uchovávám ho už dlouho. Předal mi ho můj otec. Rád bych ho předal Eduardovi a žádám tě, abys tak mým jménem učinila.“

„Bude mi ctí učinit pro vás cokoli.“

Král zavřel oči a Kateřina viděla, jak se mu vrací bolest, která mu na chvíli dopřála oddech. Zalapal po dechu a vykřikl: „Mniši! Mniši!“

Z jeho slov číselo hrůza.

Shromáždily se kolem jeho lože přízraky kněží, které poslal do plamenů, a posmívaly se jeho umírající duši? Jindřich zpustošil kláštery, zmocnil se všeho jejich bohatství a ztrestal jejich obyvatele. Z někdejší nádhery nezůstalo nic než trosky a mrtvá těla.

Král se silou vůle ovládl a vrátil se k původnímu tématu. „Když můj otec umíral, pověděl mi o jistém tajném místě. Patří jen Tudorcům. Opatroval jsem ho a využíval, jak se patří. Musí se o něm dozvědět můj syn. Povíš mu o něm, moje královno?“

Užasla, že se jí tenhle muž, za života tak krutý a tak nedůvěřivý vůči všemu a všem, v hodině své smrti najednou svěruje. Napadlo ji, jestli to není další úskok, kterým ji chce vlákat do pasti. Už se o to jednou pokusil, před několika měsíci, když na něj příliš naléhala kvůli náboženství. Biskup Gardiner z Winchesteru její chyby hbitě využil a získal od krále svolení, aby ji dal vyslechnout a uvěznit. Díkybohu se o jeho úkladu včas dozvěděla a podařilo se jí získat zpět královu přízeň. Nakonec to byl sám Gardiner, kdo byl vyhoštěn ode dvora.

„Učiním samozřejmě vše, oč mě požádáte,“ ujistila Jindřicha. „Ale proč to nepovíte svému milovanému synu a dědici osobně?“

„Nesmí mě vidět v tomhle stavu. Žádnému svému potomkovi nedovolím, aby mě takhle viděl. Jen tobě, miláčku. Chci od tebe slyšet, že tu povinnost splníš.“

Znovu přikývla. „Spolehněte se, Veličenstvo.“

„Nuže, tak tedy poslouchej.“

Cotton Malone věděl, že by bylo lepší lhát, ale nechtěl pokazit jakžtakž urovnané vzájemné vztahy, a tak se rozhodl říci bývalé manželce pravdu. Pam ho pozorovala pronikavým pohledem, který z dřívějšíka až moc dobře znal. Jenže tentokrát její výraz postrádal obvyklé ostří, protože byla v nesnadné situaci.

Věděl něco, co ona ne.

„Jak smrt Jindřicha VIII. souvisí s tím, co se ti stalo přede dvěma lety?“ zeptala se ho.

Kdysi se jí ten příběh chystal vypovědět, ale neudělal to. A dlouho už si na ty hodiny strávené v Londýně ani nevzpomněl. V nejednom ohledu znamenaly prozření. Takovouhle zkušenost s otcovstvím přežije jedině bývalý agent amerického ministerstva spravedlnosti.

„Onehdy jsme se s Garym dívali na zprávy,“ řekla Pam. „Ten libyjský terorista, co dal v osmdesátých letech bombu do letadla nad Skotskem, umřel na rakovinu. Gary tvrdil, že toho o něm spoustu ví.“

Malone ten televizní šot viděl také. Abdel Baset al-Megrahi konečně podlehl své nemoci. Bývalý důstojník zpravodajské služby byl roku 1998 obviněn z vraždy 270 lidí zahynuvších při pumovém útoku na let 103 aerolinií Pan Am nad skotským Lockerbie. Ale teprve v lednu 2001 tři skotští soudci zvláštního tribunálu, který zasedal v Holandsku, vynesli rozsudek „vinen“ a odsoudili ho na doživotí.

„Co ještě Gary říkal?“ zajímal se Malone.

Potřeboval zjistit, co jeho nyní sedmnáctiletý syn vyslepičil, aby podle toho osekal svoje vyprávění.

Přinejmenším doufal, že se mu to povede.

„Jenom to, že jste se k té záležitosti nějak připletli v Londýně.“

Nebyla to tak úplně pravda, ale byl na synovu diplomaticnost pyšný. Každý dobrý zpravodajec ví, že nejlepší je mít uši dokořán a pusu na zámek.

„Já vím jen to,“ pokračovala Pam, „že přede dvěma lety sis odtud Garyho odvezl, abyste spolu strávili Díkuvzdání v Kodani. A teď se najednou dozvídám, že jste byli v Londýně. A neřekli jste mi o tom ani popel.“

„Vědělas přece, že se tam musím cestou domů zastavit.“

„Zastavit? No jasně. Jenže to nebyla jenom zastávka a ty to moc dobře víš.“

Byli rozvedeni už čtyři roky. Předtím prožili v manželství osmnáct let. Byli spolu během celé jeho kariéry u námořnictva. I potom, když vystudoval práva a začal pracovat na ministerstvu spravedlnosti. Ale když po dvanácti letech skončil s prací agenta Magellan Billetu, měli už po rozvodu.

A nebyl to hezký rozvod.

I když nakonec se jakžtakž udobřili.

Před dvěma lety.

Těsně *předtím*, než se to v Londýně stalo.

Možná by jí měl říct všechno.

Už žádná tajemství, je to tak?

„Víš určitě, že to chceš slyšet?“

Seděli u kuchyňského stolu v domě v Atlantě, kam se Pam s Garym odstěhovala už před rozvodem. Krátce poté, co se jejich manželství rozpadlo, odjel Malone z Georgie a přesídlil do Dánska v domnění, že nechává minulost navždy za sebou.

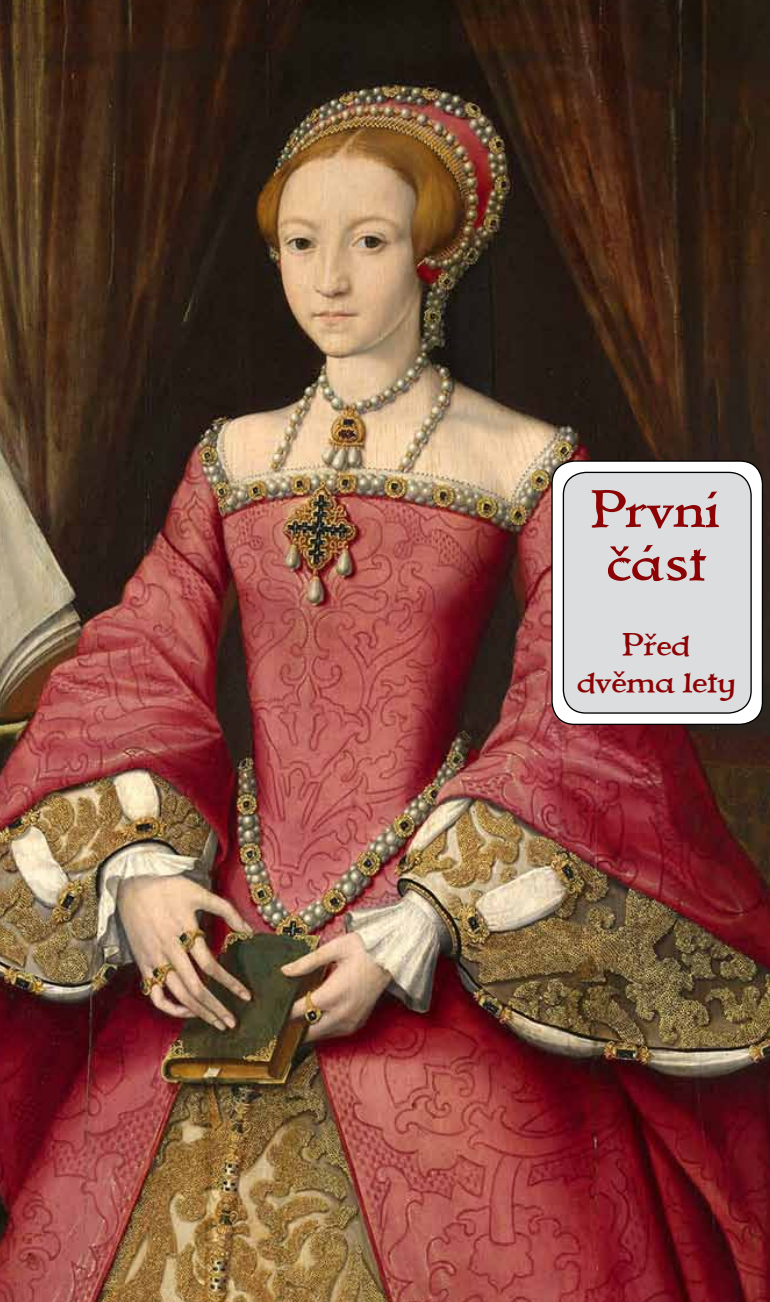
Jak strašně se může člověk splést!

Chce on sám znova slyšet, co se stalo?

Radši ne.

Ale třeba to prospěje jim oběma.

„No dobře, tak já ti to povím.“

První
část

Před
dvěma lety

1

LONDÝN
PÁTEK 21. LISTOPADU
18:25

Cotton Malone přikročil k okénku pasové kontroly na letišti Heathrow a předložil dva pasy – svůj vlastní a svého syna Garyho. Mezi ním a prosklenou přepážkou však trčel problém.

Patnáctiletý Ian Dunne.

„Tenhleten kluk pas nemá,“ řekl pasovému úředníkovi a vysvětlil mu, kdo je a co právě podniká. Krátký telefonát s kýmisi skončil ústním schválením, že Ian smí znovu vstoupit do země.

Malonea to nepřekvapilo.

Předpokládal, že když CIA chce mít toho kluka v Anglii, zařídila předem všechno potřebné.

Byl po dlouhém letu utahaný, i když si na pár hodin schrupl. Koleno ho pořád ještě bolelo od kopance, který mu Ian ušetřil v Atlantě, když se pokusil utéct z letiště. Naštěstí jeho vlastní patnáctiletý syn Gary pohotově zareagoval a skočil po tom otravném Skotovi dřív, než stačil zmizet mezi davy lidí v terminálu.

Z přátelské výpomoci pokaždé koukají potíže.

Tuhle poskytl své bývalé nadřízené, Stephanie Nelleové z Magellan Billetu.

Potřebuje to CIA, vysvětlila mu. Z Langley mu pak zavolali přímo. Věděli, že se právě zdržuje v Georgii, a chtěli po něm, aby doprovodil toho kluka zpátky do Londýna a předal ho tam

Metropolitní policii. Pak ať prý letí s Garym dál do Kodaně. Za odměnu jim věnovali na celou cestu letenky první třídou.

Nebyly k zahození. Jeho původní byly do turistické.

Malone před čtyřmi dny přiletěl do Georgie ze dvou důvodů. Georgijská státní advokátní komora od svých licencovaných právníků vyžaduje, aby každý rok prošli alespoň dvanáctihodinovým vzdělávacím programem. Přestože Malone odešel z námořnictva i Magellan Billetu do výslužby, udržoval si platnou advokátní licenci, a tudíž musel požadavek každoročního vzdělávání splnit. Loni se mu započítala jedna akce, které se zúčastnil v Bruselu – třídní pracovní setkání o nadnárodních majetkových právech. Letos si vybral atlantský seminář o mezinárodním právu. Ne že by to byl nejzábavnější způsob, jak strávit dva dny, ale licence ho stála příliš námahy, než aby ji nechal jen tak propadnout.

Druhý důvod byl osobní.

Gary ho poprosil, jestli k němu může přijet do Kodaně na Den díkůvzdání. Ve škole bude mít prázdniny a Maloneově exmanželce Pam připadal synův výlet za oceán jako dobrý nápad. Maloneovi vrtalo hlavou, kde se v ní najednou bere taková vstřícnost. Zjistil to, když mu pak zatelefonovala do jeho kodaňského knihkupectví.

„Gary se zlobí,“ posteskla si. „Pořád se vyptává.“

„Na věci, na které se ti nechce odpovídat?“

„Na které se mi bude dost těžko odpovídat.“

Hodně mírně řečeno, pomyslel si Malone. Před půl rokem na něj v jiném telefonátu z Atlanty do Kodaně vyrukovala s krutou pravdou. Gary není jeho biologický syn. Je plodem milostného poměru, do kterého se zapletla před šestnácti lety.

Ted' ten fakt oznámila i Garymu a toho to ani trochu nepotěšilo. Malone si uměl představit, jak mu asi je. I jeho ta novinka zdrtila.

„Ani jeden z nás tenkrát nebyl svatý, Cottone.“

S gustem mu to každou chvíli otloukala o hlavu – jako by mohl zapomenout, že jejich manželství údajně zkrachovalo kvůli jeho záletům.

„Gary chce mermomocí vědět, kdo je jeho pravý otec.“

„Já taky.“

Nic mu o tom muži neřekla a všechny dotazy odbývala.

„Nechci, aby se nám pletl do života,“ prohlásila. „Je to pro nás všechny úplně cizí člověk a nemá s námi nic společného. Stejně jako ty tvoje bokovky.“

„Proč jsi o tom Garymu vykládala? Dohodli jsme se, že to uděláme společně, až se naskytne vhodná chvíle.“

„Já vím, já vím. Zvorala jsem to. Ale jinak to nešlo.“

„Proč?“

Neodpověděla. Ale uměl si představit proč. Ráda měla všechno pod kontrolou. Úplně všechno. Jenže teď se jí věci vymkly z ruky. Vlastně jim všem.

„Nenávidí mě,“ postěžovala si. „Vidím mu to na očích.“

„Obrátila jsi mu život vzhůru nohama.“

„Dneska mi oznámil, že se možná bude chtít přestěhovat k tobě.“

Neudržel se. „Viš přece, že bych toho nezneužil.“

„Vím. Jeho to moje chyba, ne tvoje. Gary je příšerně naštvaný. Snad ho to za ten týden s tebou přejde.“

Malone už si uvědomil, že nepřestane mít Garyho rád jen proto, že nemá jeho geny. Ale lhal by si do kapsy, kdyby tvrdil, že je mu to jedno. Uběhl půlrok a pravda pořád bolela. Proč? Vlastně ani nevěděl. Když sloužil u námořnictva, nebyl Pam věrný. Byl mladý a pitomý a neodolal pokušení. Jenže teď zjistil, že ona měla poměr taky. Tenkrát se o tom nezmínila ani slůvkem. Zahnula by mu, kdyby nezahýbal on?

Pochyboval o tom. Neměla to v povaze.

A tak nesl na tom momentálním zmatku svůj díl viny.

Byli s Pam rozvedeni už přes rok, ale teprve v říjnu se jakž-takž usmířili. Události kolem Alexandrijské knihovny jejich vztah změnily.

K lepšímu.

A teď tohle.

Jeden kluk, kterého má na starosti, se vzteká a v hlavě má galimatyáš.

Druhý je podle všeho mladistvý delikvent.

Stephanie mu o něm něco málo řekla. Ian Dunne se narodil ve Skotsku. Otec neznámý. Matka ho záhy opustila. Poslali ho do Londýna k tetě. Utíkal od ní a zase se k ní vracel, až jednou utekl definitivně. Má záznam v trestním rejstříku – drobné krá-

deže, neoprávněný vstup na cizí pozemek. CIA se ho dožaduje, protože před měsícem jeden z jejích lidí zahynul na Oxford Circus pod koly metra – buď skočil sám, nebo ho někdo postrčil – a Dunne u toho byl. Svědkové tvrdili, že mrtvému dokonce asi něco ukradl. A tak si s ním CIA potřebuje promluvit.

Ošklivá záležitost, ale Maloneovi do ní nic nebylo.

Za pár minut bude mít tuhle přátelskou službičku pro Stephanii Nelleovou z krku, s Garym chytanou návazný let do Kodaně a užijí si společný týden – jak hezky, bude záležet na tom, kolik nepříjemných odpovědí z něj syn bude páčit. Menší zádrhel byl, že let do Dánska neodlétal z Heathrow, ale z Gatwicku, dalšího velkého londýnského letiště hodinu jízdy odtud. Do odletu naštěstí zbývalo několik hodin, takže by to neměl být problém. Jen si musí vyměnit pár dolarů za libry, aby měl čím zaplatit taxík.

Prošli pasovou kontrolou k výdeji zavazadel.

Oba s Garym cestovali nalahko.

„Převezme si mě policie?“ vyptával se Ian.

„Tak mi to bylo řečeno.“

„Co s ním bude?“ zajímal se Gary.

Malone pokrčil rameny. „Těžko říct.“

Byla to pravda. Zvlášť když jde o CIA.

„Můžu si vzít svoje věci?“ zeptal se Ian.

Když Malone Iana v Atlantě přebíral, svěřili mu spolu s chlapcem taky igelitovou tašku, ve které byl švýcarský armádní nůž s veškerým příslušenstvím, cínový řetízek na krk s přivěšeným náboženským medailónkem, kapesní pepřový sprej, stříbrné nůžky a dva paperbacky.

Ivanhoe a Artušova smrt.

Zahnědlé okraje prozrazovaly, že je asi někdy někdo polil, hřbety měly popraskané. Obě knížky byly přes třicet let staré. Na razítku na titulních stránkách stálo STARÉ KNIHY VŠEHO DRUHU a londýnská adresa na Piccadilly Circus. Malone si svůj inventář označoval podobně, jeho razítko stručně oznamovalo COTTON MALONE, KNIHKUPEC, HØJBRO PLADS, KODANĚ. Igelitová taška se všemi těmi věcmi patřila Ianovi, zabavili mu ji pasoví úředníci, když ho zadrželi na mezinárodním letišti v Miami poté, co se pokusil ilegálně vstoupit do země.

„To rozhodne policie,“ odpověděl mu. „Já mám jen rozkaz, abych jim tě i s taškou předal.“

Napal si ji do svojí cestovní brašny a tam taky zůstane, dokud se policie Iana neujme. Napůl počítal s tím, že se kluk pokusí utéct, a tak zůstával ve střehu. V příletové hale k nim okamžitě zamířili dva muži v tmavých oblecích. Ten napravo, menší a podsaditý, s kaštanovými vlasy, se představil jako inspektor Norse.

Potřásli si s Malonem rukou.

„A tohle je inspektor Devene. Jsme od Metropolitní policie. Bylo nám řečeno, že nám hoča doručíte. Teď vás hodíme do Gatwicku a postaráme se o veleváženého pana Dunnea.“

„Odvoz ocením. Na předražený taxík jsem se moc netěšil.“

„To je to nejmenší, co pro vás můžeme udělat. Venku máme vůz. Jedna z výhod policajtů je, že můžeme zaparkovat, kde nás napadne.“

Norse se na Malonea ušklíbl.

Vykročili k východu.

Malone si všiml, že inspektor Devene zaujal pozici za Ianovými zády. Dobře dělá, pomyslel si.

„To díky vám se dostal do země bez pasu?“

Norse přikývl. „Jo, a díky jistým lidem, kteří s námi spolupracují. Určitě víte, koho mám na mysli.“

Aby ne.

Vyšli z terminálu do sychravého podvečerního vzduchu. Hustá hradba mraků zatáhla nebe pochmurnou cínovou šedí. U obrubníku parkoval modrý sedan mercedes. Norse otevřel zadní dvířka a pokynul Garymu, aby nastoupil jako první, po něm se nasoukali dovnitř Ian a Malone. Inspektor počkal, až se všichni usadí, přibouchl za nimi dvířka a sám se posadil na sedadlo spolujezdce. Devene řídil. Vyjeli z Heathrow na výpadovku M4. Malone cestu znal, v Londýně byl jako doma. Před lety strávil v Anglii nějaký čas jako agent. Rok si tu odsloužil také v době, kdy byl u námořnictva. Jak ujížděli na východ k městu, doprava citelně houstla.

„Nebude vám vadit, když se cestou do Gatwicku někde zastavíme?“ zeptal se Norse.

„Pro mě za mě. Do odletu zbývá času dost. Aspoň se vám nějak odvděčíme za odvoz zadarmo.“

Malone pozoroval Iana zírajícího ven z okénka. Neubráníl se přemítání, co toho chlapce asi čeká. Stephanie neviděla jeho budoucnost růžově. Dítě ulice, bez příbuzných, ponechané jen samo sobě. Na rozdíl od snědého tmavovlasého Garyho byl Ian blondák se světlou pletí. Maloneovi připadalo, že je to dobrý kluk. Jen se s ním život nemazlil. Naštěstí je mladý a mládí nabízí šance a od těch je jen krůček k možnostem. Rozdíl mezi ním a Garym, který žil konvenčnějším, bezpečným životem, přímo bil do očí. Při pomyslení, že by se Gary takhle bezprizorně potloukal po ulicích a neměl nikoho blízkého, se Maloneovi sevřelo srdce.

V autě bylo horko a motor tiše předl. Prodírali se hustou dopravou.

Maloneova víčka podlehla časovému posunu.

Když se probрал, podíval se na hodinky a zjistil, že spal patnáct minut. Přiměl se k bdělosti. Gary a Ian pořád seděli mlčky, zaboření v sedadlech. Nebe ještě víc potemnělo. K městu se hnala bouřka. Malone se rozhlédl po autě a poprvé si všiml, že v něm není vysílačka. Navíc koberečky zářily čistotou a čalounění působilo naprosto nedotčeně. Takhle rozhodně nevypadalo žádné policejní auto, kterým kdy jel.

Pak se zaměřil na Norse.

Inspektor měl husté hnědé vlasy zastřižené těsně pod ušima. Byl učesaný, hladce oholený a měl trochu přes váhu. Jak se slušelo a patřilo, měl oblek s kravatou, ale Maloneovu pozornost upoutal jeho levý lalůček. Propíchnutý. Náušnice chyběla, ale díрку bylo jasně vidět.

„Tak mě napadá, inspektore, ukázal byste mi svůj průkaz? Měl jsem vás o to požádat už na letišti.“

Norse neodpověděl. Iana ta žádost vytrhla z myšlenek. Zvědavě na Malonea pohlédl.

„Slyšel jste, Norse? Rád bych viděl váš průkaz.“

„Radši si užijte projížďky, Malone.“

Ten úsečný tón se Maloneovi nezamlouval, a tak se naklonil blíž k opěradlu předního sedadla, aby svůj požadavek jaksepatří zdůraznil.

Přivítala ho hlaveň pistole, která se vynořila vedle hlavové opěrky.

„Tohle jako průkaz stačí?“ otázal se Norse.

„Abych pravdu řekl, doufal jsem spíš v nějaký s fotkou.“ Malone ukázal na zbraň. „Odkdy se u Metropolitní fasují glocky?“

Odpověď nepřišla.

„Co jste zač?“

Hlaveň ukázala na Iana. „Určený opatrovník toho kluka.“

Ian se natáhl přes Garyho k dvířkům a marně zalomcoval chromovanou páčkou.

„Fajn věcička, tyhle dětské zámky,“ utrousil Norse. „Nedovolí harantům vypadnout.“

„Nepovíš mi, o co jde, synku?“ zeptal se Malone Iana.

Ian mlčel.

„Je vidět, že těm pánům hodně záleží na tom, aby se s tebou seznámili.“

„Koukejte si zase hezky sednout, Malone,“ okřikl ho Norse.

„Tohle není vaše věc.“

Malone se na sedadle opřel. „Na tom se shodneme.“

Jenže v autě byl i jeho syn.

Norse zůstával otočen k nim dozadu, oči i pistoli zacílené na Malonea.

Auto se dál prokousávalo dopravní špičkou.

Malone vstřebával okolí ubíhající za okénky a rozpomínal se na všechno, co si pamatuje o místopisu severního Londýna. Poznal, že most, který právě přejezili, vede přes Regent's Canal, vodní cestu, která se klikatí městem a vlévá se do Temže. Čtyřproudou ulici lemovaly mohutné stromy. Byla zahlcená projíždějícími auty. Zahlédl slavný kriketový klub Lord's Cricket Ground. Věděl, že kousek odtud za křižovatkou kanálů zvanou Malé Benátky se nachází Baker Street, bydliště proslulého Sherlocka Holmese.

Znovu přejezili kanál a Malone shlížel na hausbóty v zářivých barvách, zakotvené u břehů. Hladina se hemžila přičáplými loděmi, ne vyššími než tři metry, aby se vešly pod nízké mosty. Bulvár lemovaly nekonečné řady georgiánských budov a čin-

žovních domů, před nimiž rostly vysoké stromy, teď v listopadu už opadané.

Devene odbočil s mercedesem do postranní uličky. Po obou stranách se míhaly další domy. Připomínaly Maloneovi Atlantu a dům, ve kterém kdysi bydlel. Tři další zatáčky, a vjeli na dvůr ohraničený ze tří stran vysokým živým plotem. Mercedes zastavil u pastelově omítnuté garáže.

Norse vystoupil. Devene vylezl také.

Zvenčí otevřeli oboje zadní dvířka.

„Ven,“ poručil Norse.

Malone vystoupil na dláždění porostlé smaragdovým lišejníkem. Na druhé straně se objevili Gary a Ian.

Ian se pokusil vzít do zaječích.

Norse ho tvrdě přirazil k autu.

„Nech toho, Iane,“ řekl Malone. „Udělej, co ti řekne. Ty taky, Gary.“

Norse zabořil hlaveň Ianovi do krku. „Ani hnout.“ Tělem přimáčkl Iana k vozu. „Kde je ta fleška?“

„Jaká fleška?“ zeptal se Malone.

„Zavři mu hubu,“ zavelel Norse.

Devene praštil Malonea pěstí do břicha.

„Tati!“ vyjekl Gary.

Malone v předklonu lapal po dechu. Gestem Garymu naznačil, že je v pořádku.

„Naval tu flešku,“ poručil znova Norse. „Kde je?“

Malone se napřímil. Pažemi si tiskl břicho. Devene couvl a chystal se znova rozmáchnout, ale Malone ho nabral kolenem do rozkroku a pravačkou ho praštil do brady.

Sice je už ve výslužbě a utlumený časovým posunem, ale bezmocný není.

Stihl se otočit právě včas, aby viděl, jak Norse stáčí hlaveň jeho směrem. Výstřel zahřměl těsně poté, co se vrhl na dlažbu. Kulka skončila v živém plotě za jeho zády. Zvedl oči a spatřil Norse, jak stojí za pootevřenými dvířky na straně spolujezdce. Vymrštil se na nohy, přehoupl se přes kapotu k místu řidiče a skrz vnitřek auta do protějších dvířek prudce kopl.

Ta se rozletěla, narazila do Norse a odhodila ho pozadu ke garáži.

Malone se prosmýkl otevřenými dveřmi ven.

Ian uháněl přes dvůr směrem k ulici.

Malone se setkal s Garyho pohledem. „Uteč s ním. Zdrhni odtud.“

Vtom schytl ránu zezadu.

Břínkl hlavou o mokré dláždění a čelem mu projela bolest. Naivně doufal, že Devene je mimo provoz.

Omyl.

Pod krkem ho zahákovala cizí paže a přiškrtla ho. Pokusil se vyprostit, jenže vleže na břicho neměl valný manévrovací prostor a Devene mu zkroutil páteř do nepřírozeného úhlu.

Domy kolem se střídavě zaostřovaly a rozmlžovaly.

Krev z rozbitého čela mu zalila oko.

Poslední, co uviděl, než ho zahalila tma, bylo, jak Ian a Gary mizejí za rohem.

2

BRUSEL, BELGIE

17:45

Blake Antrim neměl rád drzé ženské. V práci je strpěl, protože v CIA takových bylo, jako když nadere. To ale neznamenalo, že by je měl snášet i po pracovní době. Tedy pokud má velitel týmu zodpovídající za devět agentů rozesetých po Anglii a Evropě vůbec někdy padla.

Denise Gérardová byla napůl Vlámka a napůl Francouzka a výsledkem té kombinace byla vysoká, půvabná postava a nádherné tmavé vlasy. Měla tvář, která se nedá přehlédnout, a tělo, které přímo volá po objetí. Potkali se v Muzeu města Bruselu a zjistili, že sdílejí lásku ke starým mapám, architektonickým památkám a obrazům. Od té doby spolu trávili spoustu času, podnikli pár výletů do bruselského okolí a jeden do Paříže, který se ukázal jako obzvlášť paměťhodný.

Denise byla temperamentní, diskrétní a postrádala jakékoli zábrany.

Prostě ideál.

Ale teď už to neplatilo.

„Co jsem provedla?“ zeptala se mírně. „Proč se mnou tak najednou končíš?“

Z její otázky nezazníval smutek ani leknutí. Pronesla ji věčně, což byl šikovný tah, jak na něj hodit rozhodnutí, které udělala sama.

Jeho podráždění vzrostlo.

Měla na sobě hedvábnou sukni a krátké tílko, takže vynikla její pevná prsa a dlouhé nohy. Odjakživa obdivoval její ploché břicho a zajímalo by ho, jestli je to výsledek cvičení nebo chirurgického zákroku. Žádných jizev si ale nikdy nevšiml, měla medovou pokožku hladkou jako porcelán.

A voněla.

Po sladkých citrónech a rozmarýnu.

Dělala do parfémů. Jednou odpoledne mu v kavárně poblíž Velkého náměstí o svojí práci vykládala, ale moc ji neposlouchal, protože měl plnou hlavu zbabrané operace v západním Německu.

Poslední dobou se mu lepila smůla na paty.

Jeden kiks za druhým. Zastával funkci koordinátora zvláštních kontrarozvědných akcí na takzvaném evropském bojišti. Znělo to, jako by bojoval ve válce, a svým způsobem tomu tak bylo. V té nevyhlášené, proti terorismu. Ale neměl by o tom žertovat. Hrozby skutečně existovaly a přicházely z nejnečekanějších stran. Poslední dobou častěji od spojenců Ameriky než od nepřátel.

Odtud účel jeho jednotky.

Kontrarozvědka zvláštního druhu.

„Pověz mi, jak to můžu napravit, Blakeu. Ráda bych s tebou chodila dál.“

Ale nemyslela to doopravdy a on to věděl.

Hrála to na něj.

Seděli u ní doma, v drahém bytě z přelomu století, který z výše třetího patra shlížel na Bruselský park, upravené zelené prostranství v sousedství královského paláce a sídla belgického parlamentu. Otevřenými dveřmi terasy viděl klasické sochy, zarámované pečlivě udržovaným stromovím. Obvyklé zástupy úředníků, kondičních běžců a rodin, jichž bývalo v parku plno, už se rozešly domů. Antrim odhadoval, že Denise musí platit za činži několik tisíc eur měsíčně. On by si tohle bydlení nemohl z vládního platu dovolit ani náhodou. Ale většina žen, se kterými si začal, vydělávala víc než on. Zřejmě ho to táhne k úspěšným typům.

A k podvodnicím.

Jako je Denise.

„Včera jsem se tak trochu poflakoval venku,“ řekl. „Kolem Velkého náměstí. Zaslechl jsem, že *Manneken Pis* je zrovna převlečený za flašinetáře.“

Slavná soška – asi šedesáticentimetrový nahý bronzový chlapeček čurající do fontány – se nachází nedaleko radnice. Stojí tam od roku 1618 a stala se celonárodní atrakcí. Několikrát týdně ji převlékají do kostýmů, pokaždé do jiného. Antrim se vyskytoval poblíž, protože tam měl domluvenou krátkou schůzku s jedním svým kontaktem.

A přitom zahlédl Denise.

S jiným mužem.

Vedli se za ruce a vychutnávali si svěží polední povětrí. Zastavili se u sošky, prohlíželi si ji a pak se líbali. Denise vypadala naprosto v pohodě, stejně jako s ním. Bodlo ho pomyšlení – a bodalo ho doteď –, s kolika chlapy se asi válí.

„Francouzsky mu říkáme *le petit Julien*,“ prohodila. „Viděla jsem ho v nejrůznějších oblečcích, ale jako flašinetáře nikdy. Slušelo mu to?“

Dal jí šanci jít s pravdou ven, jenže prolhanost byla další společný jmenovatel žen, které ho přitahovaly.

Dá jí ještě jednu, poslední šanci.

„Tys to včera prošvihla?“ zeptal se lehce nevěřícím tónem.

„Byla jsem pracovně mimo město. Třeba ho do toho kostýmu obléknou zas.“

Zvedl se.

Vstala také. „Nezdržíš se ještě chvíli?“

Věděl, jak to myslí. Dveře do ložnice byly dokořán.

Jenže dneska z toho nic nebude.

Dovolil jí lадně připlout blíž.

„Mrzí mě, že se už nebudeme vídat,“ řekla.

Její lhaní v něm rozdmýchalo dobře známou zuřivost. Snažil se ji potlačit, ale nakonec se jí neubráníl, rozmáchl se pravačkou a chytil Denise pod krkem. Zvedl její útlé tělo do vzduchu a mrštil jím o zeď. Sevřel jí krk jako v kleštích a tvrdě se jí zadíval do očí.

„Jsi mrcha prolhaná.“

„Ne, Blakeu. To ty jsi křivák,“ zachraptěla. V očích neměla ani stopu strachu. „Já tě včera taky viděla.“

„Kdo to byl?“

Povolil stisk, aby mohla mluvit.

„Do toho ti nic není.“

„Já se o ženské nedělím.“

Usmála se. „Tak to budeš muset změnit zvyky. Šeredkám nezbývá než být za lásku vděčné. My, co ošklivé nejsme, se máme daleko líp.“

Pravdivost těch slov ho ještě víc rozžhavila.

„Prostě nenabízíš dost, aby člověk pustil k vodě všechny ostatní,“ prohlásila.

„Nikdy sis nestěžovala.“

Měli ústa jen pár centimetrů od sebe. Cítil její dech, nasával sladkou vůni její pokožky.

„Mám hodně mužů, Blakeu. Ty jsi jen jeden z nich.“

Namluvil jí, že pracuje pro ministerstvo zahraničí jako přidělenec na americkém velvyslanectví v Belgii.

„Jsem důležitý člověk,“ připomněl jí s rukou stále na jejím hrdle.

„Ale ne dost, abych se od tebe nechala komandovat.“

Musel smeknout před její odvahou.

Bláznivou. Ale přesto obdivuhodnou.

Uvolnil stisk a tvrdě ji políbil.

Oplatila mu polibek, našla jazykem ten jeho a naznačila, že nic není ztraceno.

Vytrhl se jí z objetí.

A nabral ji kolenem do žaludku.

Vyhekla, jak jí z plic vyrazil vzduch.

Zlomila se v pase a popadla se za břicho. Rozkašlala se a začala dávit.

Sesula se na kolena a pozvracela se na parketovou podlahu.

Její povýšenost byla tatam.

Antrima zaplavilo příjemné vzrušení.

„Jsi ubohý nýmand,“ vypravila ze sebe.

Jenže na jejím názoru už nezáleželo.

A tak odešel.

Vkráčel do svojí kanceláře na americkém velvyslanectví, které sídlilo na východní straně Bruselského parku. Vrátil se z Denisina bytu plný sebeuspokojení, ale lehce nesvůj. Rád by věděl, jestli Denise nepoběží na policii. Nejspíš ne. Za prvé by to bylo tvrzení proti tvrzení a svědek veškerý žádný, za druhé jí to hrdost nedovolí.

Navíc na jejím těle nenechal stopy.

Žena jako ona si vylíže rány a bude žít dál. Ale navždycky ztratí to svoje neprůstřelné sebevědomí. Pořád se bude v duchu ptát. *Můžu toho muže vodit za nos? Nebo mi na to přijde?*

Jako na to přišel Antrim.

Představa, jak v Denise hlodá strach, ho těšila.

Ale vyčítal si ten kopanec kolenem. Mrzelo ho, že ho dohnala tak daleko. Dost na tom, že ho podváděla. Ještě k tomu přidala lhaní. Zavinila si to sama. Přesto jí zítra pošle květiny.

Světle fialové karafiáty. Její nejmilejší.

Přihlásil se na počítač a zadal dnešní přístupové heslo. Od oběda mu moc e-mailů nepřišlo, ale vtom mu padl zrak na publikující upozornění NALÉHAVÉ z Langley. Takových vzkazů chodilo po 11. září jako máku. Raději rozesílat kdeco napravo nalevo než informacemi skrblit a pak si to slíznout za všechny ostatní. Většina upozornění se ho netýkala. Pracoval na zvláštních, přesně zacílených akcích, které se už z podstaty věci vymykaly běžným postupům. Všechny byly přísně tajné a Antrim podléhal pouze řediteli sekce. Momentálně probíhalo podobných misí pět a dvě další se nacházely ve fázi plánování. Dnešní upozornění však bylo adresováno výlučně jemu a počítač ho automaticky rozšifroval.

TERMÍN UKONČENÍ OPERACE KRÁLOVSKÝ KLAM STANOVEN.
NEDOSTAVÍ-LI SE VÝSLEDKY BĚHEM PŘÍŠTÍCH 48 HODIN,
PŘERUŠTE AKCI A STÁHNĚTE SE.

Ne že by to nečekal.

Operace v Anglii vázla.

Tedy až donedávna, protože před několika dny konečně dosáhli průlomu.

Potřeboval nejčerstvější informace, a tak sáhl po telefonním aparátu na stole, zavolal svému člověku do Londýna a ten se při druhém zazvonění ozval.

„Ian Dunne a Cotton Malone přistáli v Heathrow,“ zaznělo Antrimovi do ucha.

Usmál se.

Za sedmáct let u CIA se naučil, jak dosáhnout svého. Příjezd Cottona Malonea to jasně dokazoval.

Bylo to jeho dílo.

Malone kdysi býval eso v Magellan Billetu, zvláštním útvaru při ministerstvu spravedlnosti. Odpracoval si tam dvanáct let, než po přestřelce v Mexiku odešel do výslužby. Teď žil v Kodani a vlastnil antikvariát, ale dál se přátelil s dlouholetou šéfkou Billetu Stephanií Nelleovou. On toho přátelství využil, aby vylákal Malonea do Anglie. Zavolal do Langley, odtamtud zavolali nejvyššímu státnímu návladnímu, ten zavolal Stephanii Nelleové a ta kontaktovala Malonea.

Antrim se znovu usmál.

Aspoň něco mu dneska vyšlo.

3

WINDSOR, ANGLIE

17:50

Kathleen Richardsová v hradu Windsor nikdy nebyla – pro rodilou Britku něco neodpuštělného. Ještě že aspoň znala jeho historii. Postavili ho v jedenáctém století, aby střežil Temži a hájil normanskou nadvládu na nejzazší výspě rodícího se Londýna. Od časů Viléma Dobyvatele sloužil jako občasné sídlo králů. Původně to byla dřevěná normanská stavba obehnaná dvěma valy, nyní mohutná kamenná pevnost. Přežil první válku baronů ve třináctém století, anglickou občanskou válku v sedmnáctém, dvě války světové i zhoubný požár z roku 1992 a je největším obývaným hradem na světě.

Během třicetikilometrové jízdy z Londýna lilo jako z konve. Šedé zdi, věže a vížky hradu pyšně usazeného na příkrém křídovém útesu – na ploše přes dvaapadesát tisíc metrů čtverečních – skoro nebylo přes tu podvečerní bouřku vidět. Kathleen ale před hodinou zavolal její nadřízený a nařídil jí okamžitě přijet.

Zaskočilo ji to.

Odkroutila si teprve dvacet dní ze třicetidenního trestu. Suspendovali ji bez platu, protože operace v Liverpoolu, v níž se jednalo o pašování ilegálních zbraní do Severního Irsku, se šeredně nevyvedla. Tři zájmové osoby se rozhodly prásknout do bot. Pronásledovala je autem a nakonec je zahrnala do kouta, jenže na místních silnicích se při té honičce strhlo rodeo. Osmnáct bou-

raček a řada zraněných, několik z nich vážně, i když nikdo díky-
bohu nepřišel o život. Může za to ona? Byla přesvědčená, že ne.

Jenže její šéfové byli jiného názoru.

A tisk si vůči SOCA nebral servítky.

SOCA, Agentura pro vyšetřování závažných organizova-
ných zločinů, je anglickou obdobou americké FBI. Zaměřuje se
na drogy, praní špinavých peněz, podvody, počítačovou krimi-
nalitu, obchod s lidmi a porušování zákona o střelných zbraních.
Kathleen v ní pracovala deset let. Když ji najímali, tvrdili, že
dobrého rekruta tvoří čtyři schopnosti: spolupracovat s ostatní-
mi, dosahovat výsledků, být motorem změn a uplatňovat vůd-
covský talent. Ráda si namlouvala, že přinejmenším ve třech vy-
niká. Jen ta „spolupráce s ostatními“ setrvale vážla. Ne že by se
s Kathleen nedalo vyjít, prostě jen radši pracovala sólo. Naštěstí
měla skvělá pracovní hodnocení a na kontě ukázkový seznam
odsouzených pachatelů. Dokonce jí udělili tři pochvaly. Jenže re-
belantské sklony, které měla podle všeho v povaze, ji ustavičně
přiváděly do malérů.

A Kathleen se za to nenáviděla.

Jako třeba během těch posledních dvaceti dnů, kdy trčela
doma a užírala se přemítáním, kdy za její kariérou v SOCA defi-
nitivně spadne klec.

Měla dobrou práci. Stoupala po kariérním žebříčku. Jedena-
třicet dnů řádné dovolené, zajištěná penze, spousta tréninků
a příležitostí k profesnímu rozvoji, velkorysá mateřská i systém
péče o děti. Ne že by ty poslední dvě výhody někdy v budoucnu
mínila využít. Už se smířila s tím, že se pro manželství nehodí.
Vyžaduje příliš velkou sdílnost.

Když kráčela deštěm po uctívané půdě Windsoru, říkala si,
co tu vlastně pohledává. Poslali ji ke kapli svatého Jiří, gotickému
kostelu z 15. století, který nechal vybudovat Eduard IV. a kde je
pohřbeno deset anglických monarchů. Nevysvětlili jí proč a ona
se neptala; připsala ten rozkaz nepředvídatelnosti, která k práci
agenty SOCA automaticky patří.

Vešla dovnitř, setřásla si z ramen dešťové kapky a s obdivem
se zadívala na vysokou klenbu, mozaiková okna a vyřezáva-
né dřevěné lavice po obou stranách dlouhé kostelní lodi. Nad

každou lavicí přitahovaly zrak barevné praporce rytířů Podvazkového řádu a tvořily impozantní špalír. Na smaltovaných cedulkách u lavic stála jména současných i bývalých majitelů. Šachovnicová mramorová dlažba v centrální uličce se blyštěla jako zrcadlo. Hyzdila ji jen zející díra před jedenáctou lavicí. Postávali nad ní čtyři muži, mezi nimi i Kathleenin nadřízený, náčelník jejího odboru SOCA. Vyšel jí naproti a odvedl ji kousek stranou.

„Kaple je od rána zavřená,“ oznámil. „Včera v noci tu došlo k incidentu. Byl násilím otevřen jeden z královských hrobů. Aby se dostali pod podlahu, použili speciální zážehovou trhavinu.“

Kathleen ten druh výbušnin znala. Škodí hlavně obrovským žárem, působí jen slabou rázovou vlnu a nenadělají příliš hluku. Postřehla charakteristický, štiplavý karbonový odér, hned jak vešla do kaple. Tenhle vysoce kvalitní materiál je vyhrazen pro armádu, nedá se volně koupit. Okamžitě ji napadlo: Kdo k takové výbušnině může mít přístup?

„Kathleen, uvědomuješ si, že tě čeká vyhazov?“

Uvědomovala si to, ale slyšet to takhle natvrdo byl pro ni šok.

„Varovali jsme tě,“ řekl náčelník. „Pořád jsme ti opakovali, aby ses krotila. Máš excelentní výsledky, ale dosahuješ jich naprosto nepřijatelným způsobem.“

Její služební záznam se hemžil případy podobnými tomu liverpoolskému. Námořník přistižený se sedmatřiceti kilogramy kokainu, jenže přitom šly ke dnu dvě lodi. Zuřivý požár, který založila, aby vypudila z úkrytu drogové dealery – shořelo během něj na popel luxusní sídlo, které by jakožto zabavený majetek vyneslo při dražbě milióny. Zlikvidovaný gang internetových pirátů, čtyři postřelení při zatýkání. A to nejhorší nakonec: odhalení sítě soukromých vyšetřovatelů, kteří nelegálně získávali důvěrné informace a prodávali je korporátním klientům. Jeden z nich se jí postavil s pistolí a ona ho zastřelila. Přestože to vyhodnotili jako oprávněné zabití v sebeobraně, nařídili jí chodit na psychoterapii a psychoterapeut dospěl k závěru, že riziko Kathleen slouží jako prostředek, jak se vyrovnat s nenaplněným životem. Bůhví, co tím ten pitomý doktůrek myslel, nikdy jí to pořádně

nevysvětlil. A tak si odbyla nařízených šest sezení a víckrát už se u něj neukázala.

„Mám na povel čtrnáct dalších agentů,“ pokračoval náčelník. „A žádný není takový průšvihář jako ty. Jak je možné, že vykazují výsledky bez vedlejších ztrát?“

„Já těm chlapům v Liverpoolu neříkala, ať zdrhnou. Rozhodli se sami. Připadalo mi, že zastavit je i s těmi pašovanými zbraněmi stojí za trochu rizika.“

„Při havárákách se zranila spousta nevinných lidí. Ve vlastních autech. To je neomluvitelné, Kathleen.“

Od chvíle, kdy ji postavili mimo službu, se už naposlouchala výčitek víc než dost. „Proč jste mě sem zavolali?“

„Aby ses na něco podívala. Pojď se mnou.“

Vrátili se k tmavému otvoru, u kterého stáli tři ostatní. Napravo od díry v podlaze uviděla černou kamennou desku, úhledně rozštípnutou na tři kusy, které se dají snadno přemístit. Byly složeny k sobě do původního tvaru.

Přečetla si nápis vyrytý do hladkého povrchu.

DO KRYPTY

POD TOUTO MRAMOROVOU DESKOU

BYLY ULOŽENY OSTATKY

JANY SEYMOUROVÉ, CHOTI KRÁLE JINDŘICHA VIII.

1537

KRÁLE JINDŘICHA VIII.

1547

KRÁLE KARLA I.

1648

A

NEMLUVNĚTE KRÁLOVNY ANNY

TATO PAMĚTNÍ DESKA SEM BYLA UMÍSTĚNA

Z ROZKAZU

KRÁLE VILÉMA IV. ROKU 1837

Jeden z přítomných vysvětlil, že Jindřich VIII. si přál mít tady v kapli svatého Jiří velkolepý náhrobek, který by zastínil hrobku

jeho otce ve Westminsteru. Dal odlít kovovou sochu a mohutné svícny, ale před dokončením hrobky zemřel. Jeho éru vystřídalo období radikálního protestantství, kdy se v kostelech nestavělo, ale bořilo. Jindřichova dcera Marie pak nakrátko vrátila zemi do náruče Říma a připomínat si Jindřicha VIII., protestantského krále, začalo být nebezpečné. Nakonec nechal Cromwell sochu i mnohoramenné svícny roztavit. Jindřich byl pohřben pod podlahou a místo označuje pouze deska z černého mramoru.

Kathleen se zadívala do díry v podlaze. Plazil se k ní elektrický kabel a mizel dole. Vnitřek krypty ozařovalo rozptýlené světlo.

„Předtím byla krypta otevřena jen jednou,“ prohodil další muž.

Náčelník ho Kathleen představil jako zdejšího správce.

„Bylo to 1. dubna 1813. Tehdy se nevědělo, kde je pohřben popravený král Karel I. A protože se hodně lidí domnívalo, že možná leží tady u Jindřicha VIII. a jeho třetí manželky Jany Seymourové, padlo rozhodnutí kryptu otevřít.“

A teď byla zjevně otevřena zase.

„Omluvili byste nás dva s inspektorkou Richardsovou, páno-
vé?“ zeptal se náčelník. „Potřebujeme spolu prohodit pár slov.“

Muži přikývli a pooděšli k hlavnímu vchodu o dvacet metrů dál.

Kathleen lahodilo slyšet svou hodnost. *Inspektorka*. Tvrdě si ji vysloužila a drásalo ji pomyšlení, že o ni nejspíš přijde.

„Kathleen,“ oslovil ji náčelník tiše, „úspěšně tě prosím, abys aspoň projednou chvíli držela pusku a jen poslouchala.“

Přikývla.

„Před šesti měsíci došlo ke vloupání do archivu v Hatfield House. Ukradli několik vzácných svazků. Měsíc nato jsme zaznamenali podobné vloupání v národním archivu v Yorku. Během následujících týdnů se vyskytla série krádeží historických dokumentů po celé zemi. Před měsícem přistihli v Britské knihovně muže, jak si některé ofotografává, ale povedlo se mu utéct a vyhnout se zatčení. A teď tohleto.“

Obavy ji přešly a probudila se v ní zvědavost.

„Tohle je vrchol,“ rozhořčoval se náčelník. „Vtrhnout do tak posvátné budovy! Do královského hradu.“ Odmlčel se. „Ta banda zlodějská přesně ví, po čem jde.“

Shýbla se k otvoru.

„Jen do toho,“ pobídl ji. „Podívej se.“

Připadalo jí neuctivé rušit věčný spánek lidí, kteří žili tak dávno, i když z jejich ostatků už téměř nic nezbylo. Nadřizení v SOCA ji pokládali za zbrklou a bezohlednou, ale na určitých věcech lpěla. Například na úctě k mrtvým. Jenže tohle bylo místo zločinu, a tak se natáhla na břicho na šachovnicovou podlahu a shýbla hlavu dolů.

Kryptu podepírala cihlová klenba asi dva a půl metru široká, tři metry dlouhá a půldruhého metru vysoká. Kathleen uvnitř napočítala čtyři rakve. Do víka světlé olověné, která podle nápisu patřila králi Karlovi pohřbenému roku 1648, byl s chirurgickou přesností vyříznut čtvercový otvor. Dvě menší vypadaly nedotčeně. Čtvrtá rakev byla největší, přes dva metry dlouhá. Vnější schrána z pět centimetrů tlustého dřeva zetlela a rozpadla se na kusy. Vnitřní olověná rakev byla poničená, její víko někdo prorazil uprostřed.

Kathleen věděla, čí kosti pod tím otvorem vidí.

Jindřicha VIII.

„Jedna z těch neotevřených rakví patří Janě Seymourové, královně pohřbené po boku krále,“ poznamenal ředitel. „A ta druhá děcku královny Anny, které zemřelo mnohem později.“

Vzpomněla si, že Jana Seymourová byla manželka číslo tři, jediná ze šesti Jindřichových žen, která mu porodila legitimního syna. Eduard se posléze stal králem, panoval šest let a zemřel těsně před svými šestnáctými narozeninami.

„Jak to tak vypadá, Jindřichovými ostatky se někdo prohřabal,“ řekl náčelník. „Otvor v Karlově rakvi je starý – vyřízli ho před dvěma sty lety. Náš lupič se zřejmě o Karla a ty druhé dvě mrtvé nezajímal.“

Kathleen věděla, že Jindřich VIII. byl urostlý a vysoký přes sto osmdesát centimetrů a že na sklonku života nesmírně ztloustl. Ležely tu před ní tělesné ostatky krále, jenž vedl válku s Francií, Španělskem a císařem Svaté říše římské a přetvořil

Anglii z ostrova na periférii Evropy v budoucí impérium. Vze-
přel se papežům a troufale založil vlastní náboženství, které
vzkvétá i po pěti stech letech.

Tomu se říká kuráž.

Vstala.

„Dějí se vážné věci, Kathleen.“

Náčelník jí podal vizitku. Na rubu uviděla adresu napsanou
modrým inkoustem.

„Zajed' tam,“ řekl.

Prohlédla si adresu. To místo dobře znala. „Proč mi neřekne-
te, o co běží?“

„Protože tohle všechno není můj nápad.“ Vrátil jí odznak
a průkaz SOCA, které jí zabavili před třemi týdny. „Jak už jsem
říkal, čekal tě vyhazov.“

Užasla. „Tak proč tu tedy jsem?“

„Požádali výslovně o tebe.“

4

LONDÝN

Ian přesně věděl, kde se nachází. Nedaleko odsud bydlela jeho teta a často se Malými Benátkami potuloval, zvláště o víkendových odpoledních, kdy se ulice hemžily lidmi. Když od tety utekl, poskytly mu zdejší snobské vily a moderní věžáky první samostatné vzdělání, kterého se mu kdy v životě dostalo. Turisté se sem jen hrnuli, přitahovalo je malebné okolí, modré železné mosty a hospůdky a restaurace na každém kroku. Hnědé vody kanálu mezi Malými Benátkami a zoo brázdily hausbóty a vodní autobusy – a poutaly na sebe pozornost, což Ianovi pomáhalo krást. Právě teď by nějaké odvedení pozornosti potřeboval jako sůl, aby setřásl Norse a Devenea, kteří se za ním určitě rozběhnou, hned jak vyřídí Cottona Malonea.

U tety doma by možná našel bezpečný úkryt, jenže z pomýšlení, že se jí zničeno nic objeví na prahu, se mu dělalo nanic. Vězel sice v průšvihů až po krk, ale vyhlídka, že bude muset poslouchat kecy té tlusté megery, mu připadala horší. A navíc – když ti, kdo po něm jdou, věděli, že se dneska vrací do Anglie, určitě vědí i o jeho tetě.

A tak upaloval po chodníku opačným směrem, k hlavní třídě o padesát metrů dál.

Gary se zastavil a udýchaně vyhekl: „Musíme se vrátit.“

„Tvůj táta říkal, ať se zdekujem. Jsou to hajzlové. Vím to natuty.“